

“Ο οικίσκος της καλοσύνης”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Γράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ΄

Στίς 7 Μαρτίου 2021, έφυγε για τόν ουρανό ή εύλαβεστάτη Μαρία Δενδρινέλη σέ ήλικία 86 έτών, χήρα, καταγομένη από τήν νήσο Κω, μία γυναίκα βαθειάς πίστεως καί πολλής εύλάβειας. Μιά γερόντισσα, πού άγαπούσε τήν Παναγία καί είχε τό είκόνισμά της, πού είχε φέρει από τά Δωδεκάνησα, στό πιο κεντρικό σημείο του μικρού οικίσκου της, στήν Άγία Παρασκευή Άττικής.

Ή γραΐα αυτή, κυρά-Μαρία, όπως όλοι τήν ήξεραν, ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος. Στή ζωή της εφαρμόστηκε, τό του Ψαλμωδοϋ: «Κύριος, όρφανόν καί χήραν αναλήψεται» (Ψαλμ. 145, 9). Καί πράγματι, ό Θεός ήταν ό βοηθός καί σκεπαστής καί άντιλήπτωρ, σ' όλη της τήν δύσκολη ζωή. Έζησε πολύ πτωχικά (καθάριζε σπίτια καί σκάλες) χωρίς πλούτη, χωρίς κοσμικές δόξες, χωρίς χειροκροτήματα, χωρίς τιμητικά διπλώματα καί παράσημα. Τά δικά της παράσημα ήταν: Ή δυνατή

πίστη της, ἡ αὐστηρή τήρηση τῆς νηστείας (δέν γεύθηκε κρέας τὰ τελευταῖα 40 χρόνια) ἡ ὑποδειγματική εὐλάβειά της, ἡ γενναία ὑπομονή της, ἡ ἀδιάλειπτη προσευχή της, ἡ χαριτωμένη ἀπλότητά της (ἡ ἀγαπημένη της μάλιστα προσφώνηση ἦταν: «παιδάκι μου, λουλουδάκι μου»), ἡ βαθειά ἀγάπη της γιὰ τόν Ἰησοῦ Χριστό καί τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Γι' αὐτό καί ἡ γαλήνη καί ἡ χαρά στό πρόσωπό της εἶχαν μόνιμη θέση, καθ' ὅτι ἴσχυε τό βιβλικόν: «Καρδίας εὐφραينوμένης πρόσωπον θάλλει» (Παροιμ. 15, 13).

Τό σπιτάκι της, ἀνάμεσα σέ πολυκατοικίες ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κομνηνῶν, ἀρ. 5, στήν Ἁγία Παρασκευή, ἦταν ὡς ἓνα μικρό κελί μοναχῆς. Ἄλλωστε καί ἡ ἴδια ζοῦσε ὡς μοναχή. Οἱ τοῖχοι γεμάτοι εἰκόνες. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι, παλαιοί καί νέοι. Τό καντήλι της, ποτέ σβηστό. Θυμιάτιζε πρωί καί ἐσπέρας καί μέσα στόν οἰκίσκο της καί ἀπέξω ἀπ' αὐτόν, ὅλους τούς γείτονες. Τό βιβλιαράκι τῆς Παράκλησης πρός τήν Παναγία, δίπλα στό μαξιλάρι της. Καί ἡ κουζινίτσα της ἦταν τό ἐργαστήριό γιὰ τὰ πρόσφορα, τὰ καταπληκτικά, πού ἔφτιαχνε τηρῶντας ὅλη τήν «ιεροτελεστία», γιὰ νά σταλοῦν κατόπιν σέ Ναούς, σέ Μοναστήρια, σέ ἀκριτικά νησιά, ἀκόμη καί σέ χῶρες ὅπου γινόταν ἱεραποστολή. Πολλές φορές στή Μητρόπολη Ἀθηνῶν μέ τὰ ὑπέροχα πρόσφορα τῆς κυρά-Μαρίας ἐτελεῖτο ἡ Προσκομιδή. Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρός Χριστόδουλος, μέ τὰ δικά της πρόσφορα ἤθελε νά τελεῖ τήν Θεία Λειτουργία. Μία ἡμέρα, μάλιστα, τήν ἐπεσκέφθη μέ δῶρα καί ἄλλες εὐλογίες στό φτωχικό της καί ἡ χαρά ἔλαμπε κυριολεκτικά στό πρόσωπό της. Οἱ γείτονες, τότε, ἔβλεπαν καί ἔλεγαν: «Ὁ Χριστόδουλος στό καλυβάκι τῆς κυρά-Μαρίας, πῶς αὐτό;». Ναί, ὁ «μεγάλος» Ἀρχιεπίσκοπος, στή πτωχοτάτη κυρά-Μαρία ἐξωτερικά, ἀλλά πλούσια ἐσωτερικά.

Ἀγαποῦσε ὅλους τούς ἀνθρώπους καί μάλιστα ἐπειδή εἶχε παρακολουθήσει πολλά σεμινάρια στόν «Ἐρυθρό Σταυρό» ἤξερε καί ἔκαμνε ἐνέσεις σέ ὅσους ἀσθενεῖς τήν καλοῦσαν στά σπίτια τους. Ἀλλά ἀκόμη πήγαινε στά νοσοκομεῖα καί τάϊζε ἀσθενεῖς κληρικούς, μοναχοὺς καί μοναχές. Σεβόταν ἀπόλυτα ὅλους, τούς Ἀρχιερεῖς, τούς ἱερεῖς καί τούς μοναχοὺς. Ἡ προσευχή της ἦταν ὅπως ἰδιαίτερη γιὰ τὰ νέα παιδιά, γιὰ τίς πτωχές οἰκογένειες, γιὰ ἐκείνους πού εἶχαν πάρει διαζύγιο, γιὰ τούς μοναχικούς ἀνθρώπους, γιὰ τούς ναρκωμανεῖς, γιὰ τούς ἀρρώστους, γιὰ τίς χῆρες, γιὰ τὰ ὀρφανά, γιὰ τούς πολυτέκνους, γιὰ τούς βασανισμένους ἀνθρώπους, γιὰ τούς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ ὅλους καί γιὰ ὅλα. Τό ἔργον της ἦταν: Νά ζυμώνει πρόσφορα καί νά προσεύχεται.

Ἐπειδή οὐδέποτε ἀπέκτησε «κομπόδεμα» χρημάτων, τήν συντηροῦσαν οἱ πιστοὶ χριστιανοί. Ἐλεγαν οἱ νοικοκυρές, ὅταν πήγαιναν γιὰ τὰ ψώνια τους «ἐπτά κουτιά γάλα, πέντε γιὰ τό σπίτι μου καί δύο γιὰ τήν κυρά-Μαρία. Τρία κιλά ρύζι. Δύο γιὰ μένα, ἓνα γιὰ τήν κυρά-Μαρία». Κάποιος κληρικός τῆς ἀγόραζε τὰ φάρμακα. Ἄλλος

πιστός χριστιανός τῆς ἔβαζε τό πετρέλαιο γιά τήν σόμπα καί ἄλλος ἄλλα. Ὁ φούρναρης τῆς πήγαινε τά σακιά τό ἀλεύρι γιά τά πρόσφορα καί ὁ ταχυδρόμος πλήρωνε τά ταχυδρομικά γιά τήν ἀποστολή τῶν προσφώρων. Κάποτε προθυμοποιήθηκαν φοιτητές καί ἐλευθέρωσαν τό σπιτάκι της ἀπό τά πολλά χιόνια καί ἄλλοι τήν πήγαιναν σέ ἱατρεῖο, ἂν χρειαζόταν, κάποια ἱατρική ἐξέταση. Ὅταν ἀρρώστησε σοβαρά καί βρισκόταν μονάχη της στό «Ἀττικόν» νοσοκομεῖο, στό διάδρομο, καθισμένη σ' ἓνα πάγκο καί βέβαια πονοῦσε, ἀργά τό μεσημέρι τήν ἀντιλήφθηκε ἓνας νέος ἱατρός καί τῆς εἶπε «τί ἔχεις», τότε τοῦ μίλησε ὅ,τι πονάει καί αὐτός τήν ἀνέλαβε, ὁ ἱατρός, ὡς μάνα του. Τῆς εἶπε: «Δέν ἔχεις κανένα νά σέ φροντίσει;». Ἐκείνη ἀπάντησε: «Ναί, ἔχω τό Θεό» καί ἔδειξε τόν οὐρανό!

Ἡ ἐπικοινωνία μαζί της στό ἀπέριττο σπιτάκι της ἦταν πάντοτε εὐκαιρία πνευματικῆς χαρᾶς καί οἰκοδομῆς. Μοιραζόνταν τίς δοκιμασίες καί τίς θλίψεις, ὅσων τήν ἐπισκέπτονταν. Παρηγοροῦσε μέ τά σοφά λόγια της. Ἔδινε συμβουλές γιά ἀντοχή, ὑπομονή, κουράγιο καί καταφυγή στήν γλυκιά μάνα Παναγία. Ὅσοι ἀναχωροῦσαν ἀπό τό πτωχικό της ἦσαν γεμάτοι ἀπό παραμυθία καί ἡρεμία στή ψυχή τους. Ἦταν ὁ οἰκίσκος τῆς καλωσύνης!

Ἀγαποῦσε νά ἀκούει ἱερές ἀγρυπνίες, καί ἤθελε μόνο λόγια στά αὐτιά της χριστιανικά, ὠφέλιμα, διδακτικά γιά τήν ψυχή της. Ἔλεγε ἡ ἴδια συνεχῶς: «Ὁ Θεός νά μᾶς ἐλεήσει». Χαιρόταν τήν ἐξομολόγηση στόν πνευματικό της, τόν ἀείμνηστο π. Σπυρίδωνα Καλύβα, χαιρόταν τίς ὠφέλιμες συζητήσεις μέ τούς Ἀγιορεῖτες πατέρες πού συχνά τήν ἐπισκεπτόντουσαν, χαιρόταν τά παιδιά ἀπό τά σχολεῖα πού πήγαιναν νά τῆς ποῦν τά κάλαντα. Μά, ἡ μεγάλη της ἐπίσκεψη, ὅπως ἔλεγε, ἦταν, ὅταν δέν μποροῦσε νά ἐκκλησιαστεῖ, ὁ ἱερέας πού πήγαινε στήν κάμαρά της μέ τό Ἅγιο Ποτήριο γιά νά τήν κοινωνήσει. Ὑποδεχόταν, πνευματικά προετοιμασμένα, τόν Μεγάλο Ἐπισκέπτη τῆς ψυχῆς της, τόν Χριστό. Τελικά, ἡ ἀείμνηστη ἦταν ἡ προσωποποίηση τοῦ πρώτου Μακαρισμοῦ τοῦ Κυρίου: «Μακάριοι οἱ πτωχοί τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε', 3).

Καί πράγματι, τώρα, ἡ κυρά-Μαρία μας, ἀναπαύεται στόν «Κῆπο τῆς Ἐδέμ». Εἶναι μαζί μέ τήν Παναγία, μέ τούς Ἀγγέλους, πού ἔβλεπε πρὶν τήν ὀσιακή κοίμησή της, συντροφιά μέ τήν ἀγαπημένη της Ὁσιοπαρθενομάρτυρα Ἀγία Παρασκευή.

Αἰωνία της ἡ μνήμη.

